

HALADÁS

**VASUTI
SZAK- ÉS SZÉPIRODALMI HETILAP
A MISKOLCZI MÁV. ALTISZTI-KÖR HIVATALOS KÖZLÖNYE.**

SZERKESZTŐK ÉS LAPTULAJDONOSOK :

BANOVITS LÁSZLÓ

ZSIVKOVICS ANTAL

Előfizetési ára:

Egész évre 8 korona
Fél évre 4 korona
Negyed évre 2 korona

Szerkeztetőség :
Miskolcz, Mindszent-utca 4. sz.

Megjelen minden vasárnap.

Balesetbiztosítással :

Egész évre 14- kor.
Fél évre 7- kor.
Negyed évre 3-50 kor.

A balesetbiztosítás (18-tól 60 éves korig)
a »Nemzeti balesetbiztosító részv.-
társ.-nál 3000 koronára halál esetre
és 3000 koronára állandó munka-
képtelenség esetére szól.

A miskolczi üzletvezetőség új üzletvezető-helyettese.

Miskolcz, 1903. június 27.

(—s—ó) Stankovich Miklós főfelügyelőnek aradi üzletvezetővé történt kinevezése folytán, kitől az egész üzletvezetőség, bár örülve az őt ért kitüntetésnek, mégis fájó szívvel bucsuzott el, megüresedett a miskolczi üzletvezetőségnél az üzletvezető-helyettesi állás.

A volt helyettestől való bucsuzás fájó érzetéhez még a bizonytalanság érzete is járult, vajjon ki fogja a helyét betölteni, vajjon az utód olyan lesz-e, a ki pótolni fogja azt a jóságos támogatást, azt a jóindulatu humánus gondolkodásmódot, a melylyel az eltávozott Stankovich Miklós viseltetett az üzletvezetőség minden rangu és rendü alkalmazottai iránt.

Mint ilyenkor szokásos, sokféle kombináció merült fel, több nevet emlegettek és az alkalmazottak egymás közt tárgyalgatták az esélyeket, hogy milyen lesz a helyzet, ha ez vagy amaz kerül a helyettesi állásra.

Később mind határozottabban kezdték említeni, szinte vágyó reménységgel, hogy Sztankóczy Mihály főfelügyelő, a forgalmi szakosztály főnöke, ki már a miskolczi üzletvezetőség forgalmi és kereskedelmi osztályának szeretett és tisztelt vezetője volt, tér ismét vissza Miskolczra és ő fogja betölteni az üzletvezető-helyettes fontos és diszes állását.

És ez a reménység most valóra vált. Igazgatóságunk felterjesztésére kereskedelmi miniszterünk csakugyan Sztankóczy Mihályt nevezte ki miskolczi üzletvezető-helyettesé. A forgalmi szakosztály főnökévé az igazgatóságnál Oelhofer Hugó felügyelő neveztetett ki.

Sztankóczy kinevezésének híre, mely két nappal ezelőtt érkezett, gyorsan elterjedt Miskolczon és őszinte örömet keltett mindenütt.

Őszinte szívből üdvözöljük mi is az új üzletvezető-helyettest, mert ismerjük őt, ismerjük igazságosságát, ismerjük melegen érző jó szívét és tudjuk azt is, hogy a komoly munkának embere, a ki megkívánja azt mindenkitől, de maga is tevékenyen kivéve részét belőle, azt méltányolni és jutalmazni is tudja.

Ugyanazon szeretettel és ragaszkodással várják őt a miskolezi üzletvezetőség alkalmazottai, mint a milyen szeretettel és ragaszkodással váltak el tőle.

Isten hozta őt körünkben!

A magyar vasutak alkalmazottainak lakásvizonyai és az alkoholizmus.

Irta: Angyal József.

Az emberi szenvedélyek elbírálásánál, továbbá az ezen szenvedélyek nyomán felmerült károsabb hatású társadalmi jelenségek vizsgálatánál mindenesetre elhibázott dolog azok okát mélyebb lélektani momentumokban keresni, mert azok legnagyobb része az emberi természet azon sajátságaiból ered, mely saját-

ság tehát mindnyájunk által könnyen megérthető.

Talán felesleges is felemlítenem, hogy a vasutakat az emberi szenvedélyek azon nemei, melyek az általános társadalmi viszonyokban is káros hatásuaknak ismertetnek, különösen érdeklik. De nemcsak érdeklik, hanem egyenesen reá vannak utalva az ilyen műszenvedélyek elleni küzdelemre, mert azon szerep. melyet ma a vasutak a közgazdasági életben betöltenek, azon számtalan veszély, mely ezen szerepéből kifolyólag fenyegeti, továbbá a felelősség azon mérve, mely a szállításra elfogadott személy és áruforgalmának lebonyolításánál a vállaira nehezedik, nemcsak indokoltá teszi, hanem egyenesen meg is követeli, a vasutak azon intézkedéseit és rendelkezéseit, melyekkel kimondja, hogy a fenyegetőbb következményekkel járó emberi szenvedélyek a szolgálat érdekeivel s annak biztonságával összeférhetetlenek segyenesen kizárja annak lehetőségét, hogy bármely szenvedély érvényesülhessen az egyén szolgálati működésének határain belül.

A kik a magyar vasutak szolgálatának lényegét, annak lebonyolítása körül lappangó fenyegető veszélyeket ismerik, figyelembe veszik s azokat kellő nagyságukban mérlegelni tudják, be fogják látni, hogy az emberi szenvedélyek egyike sem képes a vasutakat oly válságos helyzetbe hozni, mint az iszákosság. A magyar vasutak utasításai, rende-

TÁRCZA.

Fogadd e sóhaj t . . .

Fogadd e sóhaj t, fogadd e dall,
Mit ajkam s szívem küld feléd,
Mig a tavasznak langy fuvalma
Bontogatja a fák levelét.
Ó ne csábíts, ne játsz szívemmel,
Én csak rabszolgád lehetek,
Mérhetetlen ür van mi köztünk . . .
Ó miért ismertelek meg!

Bűbájos édes álmaimban,
Már rég megjelentél nekem,
Gyémántmezőknek csillag nyomán,
Egy szerelmes forró éjjelen.
És én azóta egyre várlak . . .
S ma már, mint örvény, két szemed
Hús varázsa a mélybe szédít . . .
Ó miért ismertelek meg!

A te világod a nagy világ,
Lelked gyönyörben száll tova

A fény, a pompa özönén —
Én szegény vagyok s bú dalnoka.
Selyemrongyban, nagy ur s gavallér
Kéri majd meg a kezedet,
Én mint a koldus elsiratlak . . .
Ó miért ismertelek meg!

Az lesz a nap! Illatos gyertyák
Fénye s tömjénjüst száll feléd,
Nászindulótok áriája
Hasilja meg az ég peremét.
Myrtusvirágok mosolyognak,
A drága szócska messze cseng,
Én falshegyen felsikoltok . . .
Ó miért ismertelek meg!

Legyen neved ezerszer áldott,
Mig e bus sóhaj száll feléd,
Feledd el azt a balga ifjul,
S szememnek izzó tekintetét . . .
Azóta éjsötét a nappal,
Könnyekbe ful az est, a regg,
Egy lángban ég a föld alattam . . .
Ó miért ismertelek meg!

Herczegh Jenő.

letei és határozmányai igazolják, hogy ke-
lően felfogták azon veszélyt, mely ezen em-
beri szenvedélyből kifolyólag rájuk háramol-
hatik, midőn mindenütt, a hol csak arra al-
kalmom nyílik, a hol csak arra módjuk van,
a legszigorubb következmények terhe alatt
intik alkalmazottaikat, hogy ezen szenvedély
iránt kegyelmet, kiméletet, avagy elnézést
nem ismerhetnek, hogy az, a ki ezen szenved-
élynek oly mértékben lesz rabjává, mely
szolgálatának ellátását bizonytalanná teheti,
enyhébb elbírálására nem számíthat.

Tüzetesebben vizsgálva azonban a magyar
vasutaknak az alkoholizmus ellen folytatott
küzdelmét, mindenesetre arra a tapasztalatra
fogunk jönni, hogy feladatát ezen a téren
nem tölti be teljes mértékben, illetve nem
veszi fel a harcot az emberi szenvedélyek
ezen legborzasztóbbika ellen oly készültség-
gel, mint a milyent az, tekintve hódításait
s napról-napra növekedő elterjedtségét, meg-
kivánna. — Talán sokkal mélyebben gyöke-
redzőnek véli ezen szenvedély csiráját s nem
veszi figyelembe azt, hogy az emberi ter-
mészet azon sajátosságával, mely a rendes és
tiszt lakások iránti előszereteten nyilvánul,
igen szépen lehet küzdeni az iszákosság el-
len, azt a minimumra lehet redukálni, sőt
még a csiráját is elfojtani. — Az emberi
természet ezen sajátosságára kívánom azok
figyelmét felhívni, kiknek megadatott a ha-
talom ahhoz, hogy küzdhessenek embertár-

saik szenvedélyeinek megnyilatkozásai ellen
stb., ahol azok közérdekű működést fejtenek ki.

A magyar vasutak alkalmazottai lakásvi-
szonyainak rendezetlensége, különösen erő-
sebb személyzet mennyiséggel bíró község-
ekben szembeötlő. Ennek okát pedig a követ-
kezőkben kereshetjük.

A magyar vasutak intenzívebb kiépítése,
fejlesztése, forgalmának oly arányu emelke-
dése, mint a milyenek napjainkban szem-
tanui lehetünk: újabb keletű. — Annyiban
értve az újabb keletűséget, hogy az utóbbi
34—40 év fejlődésnek induló közgazdasági
életének szüleménye, a mely fejlődés még
folyton tart, sőt mind nagyobb és nagyobb ará-
nyokat ölt, dacára, hogy a legutóbbi években
a stagnálás bizonyos jeleivel találkozunk, ez
azonban nem lehet egyéb, mint az ideges és
tulfeszített munka után beálló szünet, melynek
leteltével, még erősebb, még hatásosabb ipari,
mezőgazdasági és kereskedelmi életet, ezek
folyományaként pedig még intenzívebb köz-
lekedésügyi fejlődést fogunk tapasztalhatni.

Mind ezen dolgok az egyes községekben a
vasutak fejlődésével vasuti góczpontok léte-
sítését hozták magukkal, hol egyrészt a
tulajdonképpen vasut-forgalom lebonyoli-
tása, másrészt a különféle adminisztratív és
mindennemű műszaki szolgálat ellátása oly
szükségessé, mely a rendelkezésre álló laká-
sok mennyiségét arányban óriásilag felül-

Az én látogatóm.

Irtá: Vértessy Gyula.

November elején, a halála évfordulóján, minden
esztendőben le szoktam neki küldeni egy kosárral
az ő kedves virágaiból. Teleszórtam a sirját
fehér szegfűvel, hogy az olyan lesz, mintha illatos
hópelyhek hullottak volna rá, teleszórtam úgy,
a hogy valamikor neki telt kedve benne, hogy
őt szórjam úgy tele virággal.

Sohse volt szabad hozzámennem virág nélkül,
legalább egy marokra való árvácskának mindig
kellott lenni, hogy azt rászórhassam.

Hányszor elmondta:

— Ugy fájom virág nélkül!

Vagy talán csak hiúságból tette, mert tudta,
hogy finom, porcellánbabaszerű arczocskájához,
filigrán bakfisleányos természetéhez semmi sem olyan
találó keret, mint egy csomó reá és melléje
szórt virág.

Vajjon fázik-e most a virágok alatt? Vajjon
kis hiú szíve igazán örökre elcsendesedett-e?

Nem tudom elhinni, mert hiszen annyiszor
látom őt magam előtt, egészen olyannak, a minő
életében volt; abban a ruhában, a melyet én
legjobban szerettem rajta; leeresztett hajjal, úgy,
a hogy én kértem, hogy viselje a haját.

Látom, beszél hozzám, megsimítja az arczomat
és még ő vigasztalgat, mikor régi, megsárgult
leveleinek az olvasásán kap rajta.

Pedig gyakran rajta kap, mert úgy szeretem
olvasgatni ezeket az idegesen irt, egész lelket
visszatükröző leveleket, úgy szeretem kizozni
magamat ezekkel a fájó emlékekkel.

Furcsa teremtese volt ő az Istennek. Az isteni
jónak és a pokolian rossznak legtökeletesebb ke-
veréke. Affektáló, hiú volt és mégis becsületes
lelkű, gyöngéd szívű: hol bachánszó, hol apácza;
de mindig csak gondolatban vágyott nagy bünyeire
és nagy erényekre.

És a hangulatai? Sirt minden ok nélkül, ka-
czagott mikor sirnia kellett volna; ma elkergette
maga mellől azt, a kinek tegnap azt mondta,
hogy szereti és másnap magához hívatta azt, a
kit két nap előtt gyűlölettel üzött el magától.

Sok nagy bolondsága között azután cselekedett
egy okosat is: főbe lötte magát.

Még most is belereszket ugyan a szívem ebbe
a fájó gondolatba, hogy ez az aranyhaju szép
asszony nincs többé, hanem azért mégis örülök
neki, hogy így történt a dolog.

Miért kellett volna meglátnom, hogy hullanak
ki rendre szárnyából a tollak és hogy lép be
finnyás, fehér, kis lábával a pocsolyákba.

Jobb, hogy így történt!

Különben ő a halálát is csak úgy játéknak
vette, mint az életét s végezetül is, addig huzatta
magának az ő legkedvesebb nótáját, hogy „beteg
vagyok, meg is halok“ — míg csakugyan bele-
betegedett s megunva pezsgőt, konyakot, cigányt,

multa. Ezen aránytalanság növelésénél s minél kirívóbbá tételénél segédkezett még azon körülmény is, hogy azon községekben a fogyasztó közönség száma ekkép tetemesen megszorodva, az ipar és kereskedelemmel foglalkozók nagy számát is vonzotta magával. — Az ily községek lakásviszonyainak vizsgálatánál, a lehetetlennél-lehetősebb, sajnálatosnál-sajnálatosabb állapotokat fogjuk találni, melynek azonban némileg maguk a vasutak is okai.

A már ezen községekben megtelepült nép, látva azon hirtelen emelkedést, melylyel a lakosság lélekszáma növekedik, látva azon versengést, melyet az ujonnan odatelepedettek egy-egy lakás érdekében, csak hogy fedél nélkül maradni ne kényszerítenek, kifejtettek, látva továbbá, hogy a végszükség, az igazi kétségbeesés sokszor oly lakások elfoglalására is reáutalta, melyet azelőtt ő egyáltalában emberi lakásnak nem tekintett, felkeltette kapzsiságát és telhetetlenségét, hogy embertársai nyomorát, kétségbeejtő helyzetét önző érzéseinél elérésére használja fel. Ily módon keletkeztek az újabb vasutárgalmi góczpontokon az olyan lakások ezrei, melyek azelőtt állatok istállójaul szolgáltak, avagy a melynek alapzatát egy el nem takarított, csak elegyengetett szemécdomb képezi. Azt hiszem, a ki figyelemmel kísérte egy ily község fejlődését, a ki tüzetesebben foglalkozott annak lakásviszonyaival, az állításomat nem fogja tul-

zottnak találni s minden ily községben megfogja találni azon szomorú példákat, melyek ezt igazolják s valóságát kétségtelenné teszik.

A vasutak pedig ezen viszás helyzetben segíteni képesek nem voltak, mert egyrésztől nem fejtettek ki elég erélyt alkalmazottaik ilyenmű érdekeinek megvédése céljából, másrészt pedig azon rendkívül kárhóztatandó közhiedelemért, mely szerint ugy az egyén, mint a társadalom a vasutakat és annak alkalmazottait csak kitűnő jövedelmi forrásának tekintette, melynek érdekeivel és kívánságaival foglalkozni feleslegesnek tartotta. Ezen elvből kifolyólag a vasuti alkalmazottak kihasználása következett be mindenhol, a hol arra alkalom kínálkozott. Orvoslásért, érdekeik megvédelmezéséért hiába fordultak az illetékes helyi hatóságokhoz, mert mint községi adótól mentes állami alkalmazottak, aktív részt nem vehettek a községek beléletében és a helyi autonóm jogok gyakorlásában, akik pedig ezen jogokat gyakorolták, azoknak az érdekei, éppen a fenntebbiek miatt, homlokegyenest ellenkeztek az ő érdekeikkel, így igen természetesnek kell találnunk, hogy a vasutak alkalmazottainak ilyenmű sérelmei csakis a legrikább esetben részesültek orvoslásban. Ehhez járult még az is, hogy a vasutak szereplésükkel a közigazdasági életet egészen más irányba terelték s azt lényegesen átalakították, minek az volt a következménye, hogy sokan elvesztették előbbeni jövedelmi forrá-

szerelemi vallomásokot — keresett magának egy új és érdekes kedvest s annak zörgő karjai közé odafonta a maga kívánatos két gömbölyű karját, csontmellére ráhajtotta bolond ábrándokkal telt fejét és annak kívájt üregű szemébe belemosolyogva az ő két ragyogó kék szemével, megengedte neki, hogy csontujjaival félresimítsa homlokáról odaomló szőke haját és azután forró, meleg ajakával rátapadt annak a csontembernek hideg, fagyos ajakára.

Azután eltemették. Csak azt az egyet sajnálhatta, hogy nem látott az egészről semmit sem és nem olvashatott a lapokból semmit sem a temetéséről.

Ez bánthatta nagyon. És ha az ő lelke, mint valami félnék, beteg madárka, ott gubbaszkodott is a hatlovas temetési kocsii tetején, azt számlálgatva ott, hogy kik jöttek el és kik nem jöttek el a temetésére; azt ügyelve, hogy ki van meghatva, ki nincs — hát ha ezt cselekedte is a temetési menet alatt — a mint a közönség oszlani kezdett a temetőből, ő is bizonyára kirepült onnan és este feié már ott kíváncsiskodott a szerkesztőségek asztalai fölött, hogy vajjon mit irnak róla . . .

Most is várom őt. Hyeikor mindég elszokott jönni, megköszönni a virágokat.

S a mint itt ülök íróasztalom mellett s tekintetem egyenesen odaesik az ő mosolygó arczképére, egyszerre csak úgy látom, mintha a

szemek lázas fényben ragyognának, az arcz kipirulna s az ajk szóra nyílnék.

Mintha a kép beszélni akarna, mondani akarna valami édes, kedves dolgot! Nézem tovább s egyszerre csak látom, hogy a kép kiemelkedik a keretből és mintha valami láthatatlan erős hatása alatt állna, folyton növekedik a Makartkép, vegre egészen akkora lesz, mint Mariska volt s akkor odajön hozzám, forró arczát arczomhoz hajtja, szőke hajának néhány szála puhán arczomra hull, érzem teste forróságát, érzem lehellete pihegését, csókjait, csengő szavait.

Oh csak beszélj, te drága, te édes! És Mariska beszél:

— Te nem is hiszed, milyen jó odalent lenni! Nem rágalmoz, nem bánt senki. Nyugalom, édes nyugalom van ott. Milyen jól esett az én lán-goló agyannak, az én forró szívemnek is, mikor először megérezte a sir kellemes hidegességét! Ugy esett, mint a finom borbolyafagyalt, tudod, a melyt utóljára együtt ettünk a Hangliban — akkor este, mikor mi voltunk az utolsó vendégek és nem kellett szégyenkezniük; akkor, tudod, mikor egy kanállal ettünk, csókok között. — Másnap elutaztam, többé nem láttalak . . .

— Mariska, édes Mariska! suttoztam lázas izgatottságomban és át akarom ölelni. Át is ölelem az üres levegőt. És mig megszegyenültem, szomoruan visszaülök íróasztalom mellé,

sukat s az idők szelleméhez hiven újabb jövedelmi források után kellett nézniük, ezekből azután a vasutak ugynevezett „esküdt ellen-ségei“-nek egész legiója keletkezett, a kik összes befolyásukat s ismeretségüket arra használták fel, hogy a vasutak és annak alkalmazottainak érdekei sehol figyelembe ne vétessenek és ne orvosoltassanak.

(Vége köv.)

Pöstyén.

(Vége.)

A midőn a bérlő czég e kötelezettséget elvállalta, egyuttal oly teher viselésére vállalkozott, a mi jó üzletnek alig mondható, ellenben bekövetkezett az is, a mi szintén előre látható volt, hogy a fürdőző közönség igénye és kényelme kielégítést nyervén, már a következő évben is hatalmasan megsza- porodott.

A mi az üzletet illeti, biz az sok kívánni valót hagy hátra, mert a bérlő czég a régi fürdő épületesoportért 90.000 koronát, az új fürdőház és épületekért 36.000 korona bért fizet, ezen kívül fizeti az adót, őt terheli az épületek és a park fentartásáért esedékes összeg, sőt még a fürdőszigeten áthaladó országúthoz vezető és a Vág jobb ágát átölelő

közúti hid fentartási összegéhez is hozzá járul. Ilyenformán — számításom szerint — körülbelül 150.000 korona összeget fizet bérlésként a czég.

Ha a bérlő rosz üzletet csinált, annál jobbat kötött az uradalom jogi képviselője. A befektetett tőke 6%-a! Ugyan hol fizetnének ennyit a mai időben? Emellett a fürdő értéke az utóbbi években legalább is meg-négyszereződött, a mi szintén tőke-növekedés. Ez már aztán üzlet! Évenként 126.000 korona tiszta jövedelem csak a fürdő után! A midőn azon gondolkozom, hogy láttam-e már életemben ennyi pénzt egy csomóban, önkénytelen eszembe ötlök, hogy mit csinálnék, ha ennyi pénzem volna? Hát ha még Erdődy gróf volnék? . . .

Hát ha Erdődy gróf volnék, akkor azt mondanám a bérlő czégnek: „Én leszállítom a bérletösszeget 50%-kal, már most önök is szállítsák le a fürdő és lakások árát szintén megfelelően“ . . . Különben, Isten tudja! Lehet, hogy akkor én sem törődnék sem a fürdő, sem a bérlet, sem a bérlő, sem a többi szegény emberek egyéb, apró ügyes-bajos dolgával.

Pöstyén egyre fejlődik és fejlődni is fog!

egyszerre csak vidám kacagást hallok a hátam megett:

— Itt vagyok! Csak nekem szabad téged csókolnom, neked nem szabad engem! Igerd meg, hogy nem bántasz: akkor visszamegyek!

— Igerem.

— No jó, itt vagyok! Tudod miért jöttem? Megköszönni a virágaikat. Gyönyörűek voltak. Nézd, egyet el is hoztam.

Vékony, fehér ujjával a halántékára mutatott, ott volt egy szál fehér szegfű, beleszurva abba a kis, perzselt szélű sebhelybe, melyet a hat milliméteres revolvergolyó ütött.

— Látod, milyen jól áll itt! Csak egy kicsit véres lesz. Néha még mindig kiszivárog egy-egy csepp. Lásd, ezen a szírmon is van. Pedig nem fáj a seb. Akkor sem fáj! Csak egy kicsit, de hát egy pillanat kinja micsoda egy élet szenvedéséhez képest és még a fájdalom elviselésére is mekkora erőt ad az a tudat, hogy pillanatok múlva vége lesz mindennek! Nem is fáj a meghalás! Sőt az utolsó pillanatok annyi mámoros gyönyört nyujtanak! Olyanféleképen éreztem magam, mint, tudod, azon a téli estén, mikor először csókoltál meg. Végtelen fájdalom és végül nem éreztem semmit, ajultan dőltem karjaid közé. Ilyenforma a halál is! Oh, ha még egyszer csókolhatnál úgy! Ez nem lehet. Halott az előtt csókolhatja, de élő nem a halottat. Csak ha lejönnél hozzám te is! Oh jöjj, hiszen úgy

is mit hagysz odafönn? A szenvedést. Mit találasz itt? Boldog nyugalmat.

Ajaka mind közelebb hajolt hozzám, piczi kezével végigsimította homlokomat — s ekkor már úgy éreztem, hogy a kéz hideg és fagyos volt. Érintésére megreszkettem egész testemben . . .

S azután felébredtem. A kályha kialudott, az egyik ablak nyitva feledett felső tábláján pedig ugyancsak ömlött be a ködös, hideg levegő.

Hanem az asztalon ott hevert egy fonyadt, fehér szegfű. Felső szirmain valami rozsdavörös folt volt, olyan, a minőt a fehér virágok kapni szoktak, ha a szabadból, a hideg levegőről szobába hozzák őket.

Ha csakugyan ő hozta volna? És olyan roszszul esett, mikor később, amint a gondolataim kezdtek világosabbak lenni, eszembe jutott, hogy néhány szálat magamnál tartottam a neki küldött virágokból s azok közül való ez is . . .

Természettan.

— Igaz, hodj a víz forrja mogát 100 faknál?

— Igaz.

— De honnan thodja a víz, mikar van száz fak??

Kétely.

A zsebtolvaj jeggyűrűt talál a zsebében.

— Most nem tudom, fogást csináltam, vagy eljegyeztem magamat!

E fejlődést a tulajdonos uradalom képvisellete ideig-óráig és némileg akadályozza ugyan, de meg nem gátolhatja Akad mindig olyan ember, ki testtel, lélekkel fáradozik e fejlődés érdekében. Így volt a múltban, így van a jelenben és így lesz a jövőben!

A régmúltban már egy izben teljesen megszünt a fürdő. A Vág egy áradása a primitív fürdőépületeket elhordta, a forrásokat betömte, a fürdőszigeten nem maradt más, mint egy óriási kavics-halmaz, melyben a források vize teljesen eltűnt. Ekkor, 1743. évben, *Justus Torkos János*, Pozsony város orvosa volt az, ki a fürdőt fáradhatlan és gondos kutatás útján az enyészettől megmentette, miáltal megbecsülhetetlen érdemeket szerzett. Fáradtságot nem ismerve, kutatatta az eltűnt forrás nyomát, hosszú ideig figyelte a Vág vizét, míg az 1744. évi alacsony vizállás alkalmával észre vette, hogy a folyó közepe táján fel-fel bugygyan a víz és hogy olykor-olykor párolog is. Ezen jelenségből a meleg forrás közellétére következtetve, végezte az ásatásokat és fáradtságát 1744. évben siker koronázta, mert azon helyen, hol jelenleg is a főforrás: a kut van, nagy mennyiségű meleg forrásvíz jelentkezett.

Ezen tünődve sétálok itt a szép árnyas parkban, hallgatva a zenekar játékát és miközben a távolból olyannak tűnik fel a nagy dob puffanása, mintha messze, igen messze ágyúznának: megelevenedik szemem előtt a régmúlt. Hej! furcsa muzsika volt itt 1559-ben, — a mint *Istvánffy István* annak idején írta — a midőn a törökök Pöstyént *másodizben* szállták meg! No, akkor nem szerettem volna fürdő-vendég lenni, mert az itt tartózkodó nagyszámu fürdő-vendégek közül csak a gyengék és nyomorékok menekültek meg a rabságtól, a többieket a község lakosaival együtt foglyul ejtették és magukkal vitték a törökök. Különben több izben tisztelegtek így Pöstyénben, megelőzőleg 1530-ban és utólagosan 1663-ban is, mely alkalmakkal sok oly török nyerte vissza a fürdőhasználat közben egészségét, kiknek üzleteibe a magyarországi téli időjárás beleharapott. Egyuttal a maguk módja szerint egy kis üzletet is kötöttek: rablánczezal.

A nép nyelve tót, de csak a beszéde! Érzése magyar, viselete félig-meddig magyaros. Ugy a férfi, mint a nő, ha ünneplőbe öltözik, ránczos toroku eszímát, a férfi magyar nadrágot, az asszony- és leánynépség

HETI KRÓNKA.

*Örömnap szórt tegnap fényt a „Haladás“-ra:
László névnapja volt. E névnap varázsa
Csordultig betölti mindig a lelkünket,
Hogy áldjuk, dicsérjük a mi vezérünket,
Üzletvezetőnket, a kinek nevére
Hálával gondol a szárnyas kerék népe.*

Bömböltek az ágyúk, zúgtak a harangok
Egész héten zengtek a hozsanna-hangok . . .
Fehérruhás lányok virágot hintettek,
A fekete papák égre tekintettek . . .
Várták Péter királyt kenyérrel és sóval
S meg is koronázták lelkes „zsiviókkal“.

Ugy látszik, a sátán nem maradhat veszteg:
Egy század katonát minap megmérgezték . . .
Békés-Csabán történt, azt mondja a fáma,
Bár az is lehet, hogy az egész — vak lárma.
Lehet, hogy pár baka csak kólikát kapott
S a megrémült skribler lát már egy századot . . .

Egy királyi herceg a héten színész lett
S a midőn először a szinpadra lépett:
Színdott szerepében minden királyságot
S dicsérte szép szóval — a köztársaságot . . .
Bár komolyan szavalt, mégis megnevették,
No de tapsolták is, később ünnepeltek . . .

Megvagyon hát törve a kökemény dió,
Leszerelt lassacska a bösz obstrukció . . .
Az új kormányelnök: a horvátok bánja,
Mondják, hogy uralmát a magyar megbánja . . .
Tény, hogy sanda szemmel nézünk a jövőbe
S közbe' megedződik szegény magyar bőre.

Hatalmas földrengés volt minap Egerbe'
Rengett, ringott a föld, szörnyű vig volt kedve.
Eltörött egy hordó teli bikavérrel
S felitta a talaj szokott korhellységgel.
Többet is ivott vón', mert ez neki kevés,
Ha volna már — ugymond — **fizetésrendezés.**

Passe-partout.

kurta, színes víganót hord, mi igen hasonlít a mátravidéki népviselethez.

Rendkívül érdekes a tánczuk. A fürdősziget egy nyári helyiségében láttam egy parasztbál-félét. Mikor a négy tagból álló cigánybanda rárántotta a dűjjel-dűjjelt, egyenkint kivált a férfitársaságból egy-egy vállalkozó szellemű tánczos és a külön csoportban álló leányok felé közelítve, 5–6 lépésnyi távolban megállt előttük, aztán végig mustrálva a hölgykoszorút, a kiválasztottnak onnan intett az ujjával, mire egy lány kivált a sok közül és követte a táncz hely felé haladó férfit. Apródonkint így megtelt a táncz hely egymásután kullogó párokkal, hol aztán járták a csárdást forogva, mártogatva a leányokat. Olykor olykor a férfi nagyot dobbant és elereszti a leányt, mire ez magába forog tovább, mint az orsó, a bokorugró szoknya a sebes forgásban szétterül a testén, miközben olyanformán néz ki, mint egy nyitott esernyő — a szemlélő publikum nagy gyönyörűségére. Ez az a nép, melyről Jókai azt írta, hogy csak úgy döng a melle, mikor öklével ráütve azt mondja: „Ja szom magyar“!

Az Isten tartsa meg e jó érzésében!

Zajácz István.

Innen-onnan.

Vigasz.

— Ezerötszáz koronámba került az ismeretség a menyasszonyommal és mostan a faképnél hagyott!
— Örüljön neki barátom! képzelje, mibe került volna, ha a felesége lesz!

Szigorlaton.

— *Tanár*: Mondja meg jelölt ur, miért esalhatatlan a római pápa?
— *Jelölt* (Hosszas habozás után): Mert . . . mert nincs felesége!

Bíró előtt.

Bíró: Volt már büntetve?
Vádlott: Voltam. Egyszer egy pofonért 10 koronát kellett fizetnem.
Bíró: Ezen kívül nem volt büntetve?
Vádlott: Nem . . . azaz most jut eszembe, betöréses lopásért hat évi fegyházat is kaptam.

Óhaj.

— *A*: Ha már lövöldöznek füst nélkül, kocsiznak ló nélkül, táviratoznak drót nélkül, még csak egyet szeretnék.
— *B*: Mit?
— *A*: Hozományt feleség nélkül.

Kérelem.

Tisztelettel fölkérem mindazon kedves kartársaimat, a kiknek „A vég“ czimü. sajtó alatt levő verskötetemre előfizetési ivatek küldeni bátorkodtam, hogy azokat hozzám legkésőbb jövő hó 1-ig visszajuttatni kegyeskedjenek, mert az előfizetők csekély száma következtében, sajnos, azt, hogy kötetemet hány példányban nyomassam, nagyon is fontolóra kell vennem.

A kötetet jövő hó 15-ike körül fogom t. előfizetőimnek megküldeni.

Miskolcz, 1903. június 27-én.

Üdvözléssel:

Ö. Papik Sándor.

Kombináció.

— *A*: Mivel kereskedik ön?
— *B*: Hang és löszerekkel.
— *A*: Csak nem? Miféle furcsa kombináció ez?
— *B*: No látja, ha valaki hegedüt, vagy zongorát vásárol, bizonyos, hogy egy két hét múlva a szomszédok puskát és revolvert vásárolnak.

Nehezebb.

A: Négy nagy leánya van? No, elég keservesen lehet együtt tartani azt a sok kisasszonyt.
B: Sokkal nehezebb lesz megszabadulni tőlük.

A mai gyermekek.

— *Nagyapó*: No, Pityu, ha ma jól viseled magad, kapsz egy hatost.
— *Pityu*: Egész nap? Oh, olyan olcsón nem adom!

Jó pecsenye.

— *Vendég*: Kérek egy kést!
— *Pinczér*: Hiszen Uraságodnak már van!
— *Vendég*: Igen ám, de bele vágta a husba és most nem bírom kihuzni.

Bátor lélek

— *Haramia*: Add ide mindenedet, mert halál fia vagy.
— *Utaz*: Jaj, nagyságos ur, nincs nálam egyebem, mint egy töltött revolver.

HIREK.

* **Kinevezés.** Sztankóczy Mihály főfelügyelőt az igazgatóság F. I. szakosztályának vezetőjét a kereskedelemügyi m. kir. miniszter a miskolci üzletvezetőséghez üzletvezető-helyettesé kinevezte, az F. I. szakosztály vezetésével pedig Oelhoffler Hugó felügyelőt, az eddigi helyettesét bizta meg.

* **Bimbó hullás.** Dr. Vécsey János m. á. v. üzletvezetőségi s.-titkárt és nejét szül. Gelley Mária urnót súlyos csapás érte. Két éves kis leánykájuk: Magduska hosszas szenvedés után elhunyt. A kis halott temetése e hó 27-én d. u. 5 órakor a rokonok és jó barátok nagy részvéte mellett ment végbe.

* **A miskolci tisztviselők köre,** mely tudvalevőleg legnagyobb részben vasutasokból áll, f. évi július hó 1-én nagy nyári táncmulatságot rendez. A háziasszonyi tisztet e fényesnek és előkelőnek ígérkező mulatságon **Görgy** Lászlóné, dr. **Tarnay** Gyuláné és dr. **Kedves** Istvánné urasszonyok fogják betölteni. A vigalmi bizottság **Zsifkovics** Antal elnöklete alatt 80 taggal alakult meg, az egyes szakbizottságok dr. **Zakariás** Jenő,

Banovits László, ifj. **Papp** János, **Schindler** Viktor vezetése alatt nagyban fáradoznak a mulatság teljes sikerén. A bizottság 3000 meghívót küldött szét. A tánczrendek és rendezői jelvények mind teljesen új dolgok lesznek ezen a téren. Lesz virág cotillion is. A mulatság a népkerti vigadó összes helyiségeiben pontban 8 órakor kezdődik. A rendkívül fényes kivilágítással a helybeli villamos r. t. remekel. A zenét Radics Lajos zenekara fogja szolgáltatni, ki zenekarával tartózkodását megszakítva fog lejönni. A kik meghívót nem kaptak, de arra igényt tartanak, vagy pedig a mulatság napján a vacsorához *külön asztalt* óhajtanak, azok forduljanak mielőbb, levélben is, a bizottság elnökéhez.

* **A miskolci műhely kirándulása** Krón Ignác főmérnök, a máv. miskolci műhelyének főnöke, mint minden évben, ugy az idén is kirándulást rendez a műhelyi alkalmazottak részére. Ezuttal Gömörvégre rándulnak ki a műhelyiek július hó 4-én, a hol aztán különféle mulatságokkal töltik el a napot és este térnek vissza. A kirándulók külön vonattal mennek és jönnek is. A kiránduláson részt vesz a vasuti dalárda, sőt többen az üzletvezetőségi tisztviselők közül is. A máv. igazgatósága jelentékeny összeggel járult hozzá a műhely munkásainak kirándulásához. A

Gondolatok.

A féltékenység vad hajtás a szerelem fáján, idejében kell levágni, nehogy a nemes ág életerejét elszívja.

Némely ember képes magát fenntartani és élni hajdani boldogsága romjain, nincs egyebe a semmire becsült, nyomoruságos életnél, hogy legyen mivel végig utazni a szenvedések szirtjével fedett Kálvária útját.

A legdrágább mindég az, a mi nincs.

Némely ember azért ad alamizsnát, hogy megdicsérvék, annak erénye bűn, könyöradományá fel-fuvalkodás!

Egy pillanatért néha feláldozzuk egész jövőnket.

Mi volna az ember vallás nélkül? egyszerű anyag, a mely kinokat is érez.

A földi élettel nincs mindennek vége?

Isten! e fogalom kényelmellen némely ember előtt, mert féli.

A fájdalom ismerteti fel velünk legjobban a lelket.

Oláh Gáborné.

CSARNOK.

Mimódon lettem én titkosrendőr.

(Amerikai humoreszk.)

— Irta: Philipp Berges. —

(Polytárás.)

— Zárják be — szól az utóbbi, — hogy legalább egyelőre nyugtom lehessen tőle. Ha nem csaló, akkor bizonyosan tébolyult!

— Ebben a városban lakik ön? — fordult ismét hozzám a rendőr.

Igennel válaszoltam.

— No, akkor vagy 25 dollárt fizet ön bizonyíték gyanánt, hogy holnap a rendőrfőnök előtt megjelen, vagy ha fizetni nem tud, úgy vélem, legjobb ha mindjárt itt marad!

A jelenvoltak meglepetésére elővettem tárczámat, átadtam neki a kívánt 25 dollárt s büszkén lépdeltem kifelé.

*

A gyilkos nyomban követett.

— Kedves barátom, — szól, — hát még sem győződött ön meg arról, hogy mennyire

multság lefolyásáról annak idején bőven referálunk.

* **Kigyuladt vasuti kocsi.** Brassóból írják, hogy onnan a minap négy katona-lovat szállítottak vasuton Brassó-felé. A lovak gondozása két tűzérre volt bízva, akik utközben a szénával megrakott kocsiiban pipára gyújtottak. Az eldobott gyufától, vagy leeső szikrától a széna meg a szalma tüzet fogott s Kaca állomás előtt kigyuladt a kocsi. A levetkőzött katonák, midőn a vonat megérkezett Kacára, kiugráltak a kocsiból, de a lovakat már nem lehetett megmenteni, bennégtek. A kocsi is majdnem teljesen összeégett. A kár tetemes.

* **Megkéselt kalauz.** Szabó János vasuti kalauz hazafelé menet, az Ujvilág-utczában három suhanczot látott veszekedni, a kik közül kettő 18 éves volt. Szabó a verekedők közé lépett és békíteni igyekezett őket. De bajára, mert erre a fiatalemberek rátámadtak. A békebiráskodó kalauzt sárral megdobálták, egyikük pedig kést rántott és Szabó hátába szúrta. Szabó sérülése nem veszélyes. A vakmerő suhanczok ellen a rendőrség megindította az eljárását.

* **Megfutamodott kocsi.** Fiuméből jelentik, hogy e hó 22-én reggel a szomszédos Abbazia-Matuglie déli vasuti állomásról tolatás közben két teherkocsi elszabadult és a lejtős pályán roppant gyorsasággal Fiume felé tartott. A kocsi elszabadulását a szomszédos állomásról azonnal jelezték, mire a pálya

mentén elzárták a sorompókat. A harangjelzésre az állomási irodából kifutottak a tisztviselők és néhány percz mulva óriási sebességgel már a pályaudvarra ért a két elszabadult kocsi. A forgalmi szolgálattevő hivatalnoknak már nem volt ideje, hogy a váltókat átváltassa és a kocsikat valamelyik vakvágányra vezesse. Az egyik vágányon egy pályakocsi volt készenlében, amelyre nagy fagerendák voltak felrakva. A pályakocsival éppen akkor akart elindulni Bukkari felé nyolcz pályamunkás, mikor a megfutamodott kocsi az állomásra ért. A vagonok egyenesen a pályakocsinak tartottak. A nyolcz munkás az utolsó pillanatban ugrott le a kocsiról, amelylyel a gyorsan rohanó kocsi a következő pillanatban nagy recszenéssel összeütköztek. Az összeütközés oly nagy volt, hogy a két teherkocsi kisiklott. A pályakocsira rakott gerendák egyik végükkel a földbe furódtak, másik végük pedig behatolt az első vagon oldalába, amelyet teljesen szétromboltak. Emberben szerencsére nem esett kár. Az elszabadult kocsi a tizenegy kilométernyi utat négy és fél percz alatt tették meg.

* **Leugrott a robogó vonatról.** Azt is irhattuk volna czimül: aki a pénzt jobban szereti az életénél. Mert az életét kockáztatta, hogy fizetnie ne kelljen. S mégis kellett. Még pedig sokkalta többet, mint amugy. Az eset, mint Egerből írják, Füzesabony és Maklár közt történt. Egy utas, kinek III. osztályra szóló

esalódott? hiszen láthatja ön, hogy az emberek, sőt a rendőrök is ismernek engem. Mint mondtam önnek, valóban tábornok vagyok. Nem vette-e észre, midőn a hivatalnokok fölugrottak és tisztelegtek előttem, mikor beléptem? Menjen tehát a saját útján s engedjen engem is a saját utamon Akarja ezt?

— Akarom, tábornok, — válaszoltam, helyzetem nevetséges voltát csak most látva át, — akarom. Mert hát, tudja meg ön, hogy az egész csak tréfa volt. Sem detective, sem tébolyult nem vagyok — hanem hírlapriporter, kinek néhány czikket kell megírnia egy detective napi szolgálatáról s ezt a dolgot saját tapasztalásom után óhajtottam megírni. Sajnos, hogy — fehér czilinderje miatt — ép önt kellett működésem cséljául kiválasztani! Ha sejtettem volna, hogy ön tábornok, akkor . . .

— Ejh, hát riporter ön! — nevetett a gyilkos, látszólag nagyon kellemes meglepetésében. — No, most már minden tisztán áll előttem. Szívesen megbocsátok önnek; de ne vegye tőlem rossz néven, ha megvallom, hogy szivemből örülök, midőn öntől megszabadulhatok. Isten önnel!

— Isten önnel, — válaszoltam, tőle ellenkező uton indulva meg, hogy aztán csak hamar megfordulva, emberemet újra lépten-

nyomon követhessem, míg ő, körülbelül tizenegy óraker este a Fifth Avenue Hotelbe lépett, hol meghált.

*

A vendéglővel szemben, sötét kapualj alatt foglaltam állást, ott várva be az óhajtott reggelt.

Az óriási város rég aludt. Csöndesek, néptelenek lettek s csak az éji szellő üzte játékát a lámpák lobogó világával. Időnkint egy-egy constabler nehéz léptei voltak hallhatók, melyek aztán az utca mélyében hangzottak el.

S én ott álltam a sötét kapualjban, egyedül, éhen, szomjan, fázva, fogvaczogva s szomoruan gondoltam feleségre és gyermekre, kiket ugyan még nem mondhattam magaménak, de hittem, hogy egykor ezekkel is dicsekedhetem; aztán egy óriási náthára gondoltam, melyet okvetlen megkapok.

Mikor végre megvirradt s a vendéglő hosszú ablaksorai a hajnal vörös fényében csilogni kezdtek, elővettem jegyzékkönyvem, hogy leírjam élményeim; de nem sokra mentem ezzel a munkával, mert az első, a ki a vendéglőt reggel öt óraker odahagyta, az én emberem, a gyilkos volt.

(Folyt. köv.)

jegye volt, abban a jó reményben, hogy a kalauz nem veszi észre, az első osztályu kocsiba szállott föl. Számításában csalódott. A kalauz bement a fülkébe s kérte a jegyet. Mikor látta, hogy csak III. osztályra szól a biléta, utána akarta fizettetni. A mi jó barátunk ezen annyira megrémült, hogy néhány percz múlva kiugrott a robogó vonatból. De — semmi komolyabb baja nem történt. A pénzbüntetéstől azonban alig hisszük, hogy ily módon megszabadult; sőt ráadásul a hősiességének is megissza majd a levét,

* **Henry czirkusz.** Altalános érdeklődéssel fogadta a közönség a hírt, hogy a világhírű Henry-czirkusz, Budapestre való átutaztában, városunkban megáll és nyolcz napon át előadásokat tart. A czirkusz f. hó 27-én, szombaton reggel 6 órakor érkezett Miskolcra 25 kocsiból álló külön vonattal. — A nagy amerikai sátor, a lá Barnum és Bailey, 5 óra alatt felállítják teljes felszereléssel, kényelmes ülőhelyekkel. Allóhelyek is lesznek. — Ugyanaznap, vagyis szombaton este 8 órakor már megnyitó díszelőadást tartanak. A czirkusz saját villamosvilágítási apparátust tart fenn, saját zenekara van. Mint említettük, személyzete 120 tagból áll, urak, hölgyek, közte több elsőrangú erő. — Lóállománya 90 darab, közte sok nemes állat. A czirkusz a Buzatéren van felállítva. — Reméljük, hogy vasutas kartársainknak kedvezményt tudunk kieszközölni.

* **Halál a pályaudvaron.** Róth Mór 42 éves, esendő e hó 24-én hivatalos útjában a tiszavidéki pályaudvarra igyekezett, ahonnan tovább akart utazni. A pályaudvaron azonban hirtelen szélütés érte, úgy hogy összerogyott s esés közben homlokán és szemén súlyos sérüléseket szenvedett. Az esetről értesített mentők Róth Mórt beszállították a kórházba.

* **Vizsgák.** A miskolci máv. iskolák évzáró vizsgálatai *Krón Ignác* műhely-főnök elnöklése alatt f. hó 22 és 23-án ejtettek meg. A kitűnő eredményért az elnök és az üzletvezetőség képviselője *Vidats János* osztályfőnök mondott az osztályvezetőknek köszönetet. Nagy örömet okozott a tanulók között az a 27 drb. diszkönyv, amelyet a „Haladás” szerkesztősége küldött a jóviseletű szorgalmas tanulóknak. A könyveket szerkesztőségünkben megjelent *Hetényi Bódog* ig. tanító meleg szavakkal köszönte meg. Büszke lehet az intézet koszorus költőinknek *Lévay Józsefnek* ott a vizsgán tett nyilatkozatára, mely szerint azt Miskolcz város legjobb iskolájának ismeri el.

* **Vasut az örökös jégmezőkben.** Egyike a legérdekesebb vasutaknak a Peru államban épült Oroya-vasut, mely Lima és Oroya városokat köti össze. A vasutat, melynek hossza 220 km., 43 millió dollárért két vasutkirály: Meigs és Thordnike saját költségükön építették. De egyéb rendkívüliségei mellett az is nevezetes ennél a vasutnál, hogy a föld

kerektségén a legmagasabb pontra emelkedik. A Galera-alagut ez idő szerint a legmagasabb építkezés 4777 méternyire fekszik a tenger színe fölött. Oly magasság ez, hogy a mértékult körlég miatt igen sok utas légzési nehézségekkel küzd már odafönn. Ez már az örökös jég hazája. De legérdekesebb vasutnak a felépitménye, mely a mérnöki tudományak valóságos remeke. Ezt az óriási magasságot a mozdonyok nem a nagy emelkedésekkel érik el, hanem a pályának sajátos elrendezésével. A pálya ugyanis ott, ahol a szükség megkívánja, a W betű alakjának sorozatos láncolatából áll; nincsenek kanyarulatok, görbületek, viaduktok, hanem az ut czikk-czakkos, melyen a mozdony a Meigs-féle W váltókon áthaladva, a vonatot felváltva hol tolja maga előtt, hol pedig vonszolja azt. A vonat sebessége, beleértve a tartózkodásokat is, óránként 25 km. Az ugynevezett kettős-alagut is ilyen W alakura van építve. A vonat mentén, fönn a hegyek között dus vas-, réz- és kénbányák vannak, a melyeknek jó megközelíthetése és jövedelmezőségük fokozása végett építették a tulajdonosok ezt a drága vasutat.

* **Elgazolás** Tragikus halállal mult ki a napokban Kovács Lajos áll. felvigyázó. Kovács menyasszonyával Rimaszombatból Feledre utazott s Új-Felednél a kocsiból menetközben kiszállva a futódeszkán az előtte levő kocsiba akart átmenni. Menetközben elcsuszott s a vonat kerekai alá került, hol a kerekék mindkét lábát czombtöbblől elvággták. A szerencsétlen vőlegényt a rimaszombati kórházba vitték, hol rövid, de kínos szenvedés után meghalt. Temetése ugyanott a kartársak nagy részvéte mellett ment végbe.

* **Az ünnepnapok a magyar fürdőkben** Az „Idegenforgalmi vállalat” a nyáron át rövid, olcsó és kényelmes kirándulásokat indít a magyar fürdőkbe. E hó 29-én, Péter és Pál alkalmából, három irányba indulnak kirándulók: a Tátrába (külön tutajkirándulással a Dunajecen), Bártfa-fürdőbe és az Alduna vidékére (Herkules-fürdőt is belefoglalva). A Tátrába, a hova egyébként minden szombaton megy társaskirándulás, egyes utazók részére is kapható olyan szelvényfüzet, amelylyel ezek a társutazástól függetlenül, bármelyik napon elindulhatnak és mégis teljes ellátásban részesülhetnek. Az öt napig érvényes jegy ára a Tátrába, a gyorsvonat II. osztályban 30 korona; külön, három napos kocsikirándulásokkal és ellátással kibővíve, a társasággal utazóknak 50, egyes kirándulóknak 55.— korona. Öt nap az Aldunán és Herkules-fürdőben az összes költségekkel együtt 100.— koronába, ugyanez Bártfa-fürdőn 51.— korona és 20 fillérbe kerül. Ez élvezetes kirándulásokról az államvasutak menetjegyirodája (Vigadó-tér 1.) díjtalanul küld illusztrált, részletes leírást.

FEJTÖRŐ.

— Lapunk olvasóitól szívesen közlünk rejtvényeket. —

Betűrejtvény.

a, a, a, c, d, é, g, i, l, l, m, n, o, r, s, s, u, v, z.

Ezen betűkből három név álitandó össze, melyek az utóbbi hetek eseményei három sokszor említett alakjának nevéet adják.

Ezen rejtvény megfejtését folyó évi július hó 12-én megjelenő 28-ik számunkban hozzuk. A megfejtők között egy jutalomkönyvet sorsolunk ki.

A megfejtés határideje július 8.

A f. ó. 24-ik számban közölt rejtvény megfejtése:

Május, hétfő, dél.

A kitűzött jutalmat a megfejtők közül sorshuzás útján Kotlák István nyerte meg, kinek czimére Mihályi J. „Francia zászló alatt” című művét postára tettük.

Szerkesztői üzenetek.

G. L. Nagyvárad. Névneped alkalmából fogadd az egész szerkesztőség legjobb és legbensőbb kívánatait!

Barsy Imre Győr. Az első fizetési összeget megkaptuk, a hiányzó számot utánküldtük. Üdvözlét.

A. I. Ruttká. Sorainkban szívesen üdvözljük. A tiszteletpéldányt megindítottuk. A küldeményt köszönjük, jönni fog.

Hadnagy uram:

Főmunkatárs uram! most én kérek pár szót,
A szerk. uraimék nem írják a valót!
Ma már éltetik is, mert látják a lapot,
Tegnap még úgy szidták, mint a tücsköt bokrot.
Kéves a kézirat, szinte félek menni,
Készek a fületem dühökben leszedni!
Az a pohos *kövér*, kifúj a szobából,
Az a másik *fató*, majd hogy el nem páhol!
Akkor Uram önnek de sok czime vagyon . . .
Menykövel, gutával százszor ütök agyon!
Mert, hogy a Hadnagy ur nem küld soh'sem czikket,
Azt hiszik, hogy ezzel bünt követ, vagy vétket.
Huszárt, lovat, asszonyt, kártyát, ezigányt, pezsgőt,
Szidják s lerángatják égbe a Teremtőt!
Én meg azt gondolom, tan ott is van nyomda,
S a Hadnagy ur abban lehet elfoglalva . . .
Bor kell a huszárnak, asszony, meg a szép ló,
A tolrágás pedig szerk. uraknak való!
Éljen uram vígan, sos'se írjon nekik . . .
Éltesse az Isten, sok számos évekig!

A szedőgyerek.

Többeknek a jövő számban

Felelős szerkesztő: Zsivkovics Antal.

Magy. kir. államvasutak
86698/903.

Körutazási jegyek kiadása Bécsből a Magas Tatrába

A magy. kir. államvasutak igazgatóságától vett értesítés szerint a természeti szépségekben bővelkedő Magas-Tátra o. eső meglátogathatása érdekében Bécsben az államvaspálya udvaron és Ferdinand császár északi vasuton, valamint a nemzetközi halókoesi társaság bécsi városi menetjegy irodájában (Kärntnerring Grand Hotel), továbbá T. Cook és fia (I. Stefansplatz 2.) Schenker és Társa (I. Schottenring 3.), végül Nagel és Wortmann cég (I. Operngasse) utazási irodájában oly mérsékelt áru körutazási jegyek adatnak ki, melyek 45 napig érvényesek és Bécs államvaspálya, vagy északi pályaudvarról Marchegg—Zsolna—Csorba—Csorbató—Csorba—Poprád-Felka—Kassán, vagy Dobsina Budapest—Marchegg, vagy Bruckon át Bécsbe államvaspálya, vagy északi pályaudvar állomásokra gyorsvonaton teendő utazásra jogosítanak.

Az utazás Poprád-Felka és Budapest között tetszés szerint Kassán vagy Dobsinán át történhetik.

A dobsinai utirány választásánál az utas a poprád-felka—dobsinai kocsit költségeiről menet-jövetkor maga tartozik gondoskodni.

Ezen körutazási jegyek május 1-től szeptember 30-ig az I. osztályra 60., a II-ikra 40 korona áron adatnak ki.

Budapest, 1903. június hóban.

Az igazgatóság

(Utánnymás nem díjaztatik.)

Magy. kir. államvasutak.
88146/CIH

Mérsekelt áru menettérti jegyek életbeléptetése Tátra Lomniczra

A m. kir. államvasutak igazgatóságától vett értesítés szerint f. évi június 15-től szeptember 15-ig Budapest keleti, illetve nyugati pályaudvarról Kassa, Ruttká, illetve Zsolnán át, továbbá Debreczen, Máramaros-Sziget, Munkács, Nagy-Károly, Nyíregyháza és Szatmár-Németi állomásokról Kassán át s végre Pozsonyról Zsolnán át Tátra-Lomniczra mérsékelt áru menettérti jegyek fognak kiadni az I. osztályban 51 kor., a II-ikban 33 kor. 80 fill. és a III-ikban 17 kor. 20 fill. menetdíj mellett.

Ezen menettérti jegyek érvényességi időtartama 14 nap s azok közül az I. és II. osztályúak a gyors és személyvonatokon, a III-ik osztályúak pedig csak személyvonatokon érvényesek.

Az utmegszakítás a jegy érvényességének időtartamán belül Abos, Igló, Batizfalu, Poprád-Felka, Csorba, Rózsahegy, Liptó, Tepla, Fenyőháza és Zsolna állomásokon úgy menethet, mint jövetnél az állomásfőnöknél való jelentkezés mellett meg van engedve.

Budapest, 1903. június 6.

Az igazgatóság.

(Utánnymás nem díjaztatik.)

Vasuti
altiszti vizsgára
készülők
kézikönyve.

Írta:
SZEMERÉDY LÁSZLÓ, m. v. irodatiszt.

A legjobbnak elismert tankönyv az altiszti kiegészítő vizsgára készülő részére.

Ára 3 K.

Utánvétellel küldve 3 K. 40 f.

Megrendelhető: kiadóhivatalunktól.

Kisebb rendeléseknél pénz előre beküldéssel jutányosabban jön.

BÁRÁNY JENŐ gyógyyszerésznél

MISKOLCZON,

Csak azon készítményeim valódiak, melyek védjegyemmel vannak ellátva.

„AZ ARANY SZARVASHOZ” ezimzett gyógyszerárában

kaphatók 15 év óta közkeveltségnek örvendő alant elősorolt saját készítményei:

- Iris virágarczenőcs.** Számos hólyg áldja jó hatását — szeplő-puha-ágot ad, teljesen a természet szer, az arcot a redőktől kősző korrig megóvjja, egy tégely 1 kor. Hozzá Iris balzsam szappan, 1 db. ára 70 fill. Hozzá Vénus arczpor, fehér, rózsás és krém színűben. 1 kis doboz 90 fill., nagy 1 kor. 60 fill.
 - Pyrethro Salicyl szájessentia** néhány cseppel egyszeri szájjal kölesönöz, a fogak romlását gátolja és a foghyt erősíti, — 1 kis üveg 70 fillér. — 1 nagy üveg ára 1 korona 20 fillér. Hozzá (Pyrethro) növény fogpor, mely a fogakat desiniciálja és fehérré takarítja. — Oly esetekben, hol ezen szájszeremet nem használhatk és fogfájás van, ajánlatk a kitűnő jó hatású (Pyrethro) svetizi ts csepp. 1 üveg ára 50 fillér.
 - Hajerősítő (balzsam) essentia.** Dr. Hebra híres bécsi egyetem tanár előírása szerint készítve a hajhullást és fejbőrkorpaodást megkötöjja, valamint egyéb fejbőrbetegségtől megóv és kellemes illatúnál fogva szívesen alkalmazatik. 1 üveg ára 1 korona 20 fillér.
 - Róz Jenő keleti „Balzsam hajszpedrójé”** soha meg nem meg nem avasodó, zsímentes balzsamokból készítve, igen kellemes illatú, minden hajszszinhez alkalmazható. 1 kis doboz ára 30 fillér. 1 nagy doboz 50 fillér.
 - Cannabin** (gyúkszembalzsam), biztos hatású és legkényelmesebben alkalmazható szer a gyúkszemek és bőrkeményedések és sörnyörök kiirtására. 1 üveg ára 70 fillér.
- Forgalomban van és közmegelekedéssel használják a
- Migrain,** főfájás, nátha ellen bedörzsölő és szaroló szer, Jasmin aether 1 üveg **80 fillér.**
- Fagyas ellen** Északi dr. Képes fagykenőcs. 1 tégely **1 korona.**
- Hajfestésre** Orientin, 2 üveg **3 korona.** Világosabb színre 1 üveg **2 korona.**
- Kivánatra részletes árjegyzék utasításokkal megküldetk
- Csak azon készítmények valódiak, melyek fenti védjeggyel vannak ellátva.** A drága külföldi hasonozereket, úgy mennyiségileg, mint minőségileg és olcsóságukkal föltilmujk; úgy, hogy általában hazai szerek gyáránt legjobban alkalmazhatók.

Főraktár: Budapesten **TÖRÖK JOZSEF** gyógyszerertára, Király-utca 12. szám.

Rendelési cím: **Róz Jenő** gyógyszerész Miskolczon.

Utánzásoktól tesszenek óvakodni.